

Finanslovkommissionens, Sparekommissionens, Forslag er der inddraget et Antal Bevillinger fra tidligere Aar, Besparelserne andrage i alt efter Regeringens oprindelige Forslag paa Finanslovsforslaget — maaske er der tilkommet nogle og udeladt andre — 2½ Mill. Kr. Og det er nu ikke blot Landstingets Ret, men ogsaa dets Pligt at undersøge, om det ogsaa kan forsvares efter vor Mening at gaa med til forskellige af Regeringen foreslaaede og af Folketinget vedtagne Nægtelser af disse gamle Bevillinger paa Finansloven. Adskillige af de af Regeringen foreslaaede ere jo ved tredje Behandling satte ind igen af Folketinget, men om andre har der staaet stor Uenighed i Folketinget. Og burde da nu Landstinget være ganske afskaaret fra at udtale sig eller danne sig en Mening om disse Forhold? Dernæst findes der et Antal større Bevillinger, ikke mindst under Ministeriet for offentlige Arbejder, som der dog kunde være Tale om, at man under de foreliggende Omstændigheder kunde reducere noget; i alt Fald fortjente det en Undersøgelse. Men det kræver Tid; det kræver mere Tid, synes jeg, end man stiller til vor Raadighed. Man giver Landstinget netop dobbelt saa mange Dage, som Folketinget har brugt Maaneder, til at danne sig en Overbevisning om og tage Stilling til disse Forhold.

Jeg vil derefter omtale et Punkt i Finansloven, som Højrepartiet bestemt maa modsætte sig, og det er det, at Regeringen har foreslaaet og Folketinget vedtaget en Anmærkning paa § 5, som gaar ud paa, at den nuværende Indførselstold paa Stenkul, Kokes og Cinders samt andet Brændselmateriale, som efter Toldloven skulde ophøre den 31. December indeværende Aar, skal blive bestaaende indtil Udgangen af Aaret 1917. Der vil derved indvindes mellem 900,000 og 1 Mill. Kr. aarlig for Statskassen. Vi forstaa nu ikke, hvorfor den højtærede Finansminister har foreslaaet dette i Folketinget, eftersom han dog er fuldt bekendt med, at Landstingets Højre maa modsætte sig og altid har modsat sig, at en gældende Lov fortolkes eller forandres ved en Anmærkning paa Finansloven. Her foreslaas det endog i et Omfang, som jeg ikke erindrer at have set tidligere. Finder nu den højtærede Finansminister, at der egentlig i Øjeblikket er nogen Grund til, eller at det er nødvendigt at tilvejebringe, ja, jeg vilde næsten sige opsøge et Punkt, hvor det med Sikkerhed kunde siges, at et Flertal i dette Ting vilde betragte det som et aggressivt Skridt?

Jeg siger, at det er ganske unødvendigt, fordi den højtærede Finansminister i det andet Ting har udtalt, at han lige saa godt kunde fremsætte Forslag om denne Forandring i Toldloven i et særskilt Lovforslag. Det forekommer mig, at der i nærværende Tilfælde vilde have været en dobbelt Grund til at gaa den Vej, thi det drejer sig jo ikke blot om den Form, den højtærede Minister har valgt for at indvinde disse Penge, det handler ikke blot om det, jeg vilde kalde den konstitutionelle Side af Sagen, men det handler jo ogsaa om en ikke ringe Realitet. At Ophævelsen af de to Trediedele af Kultolden i sin Tid kun gav et minimalt Vederlag til de Industrier, som berørtes ved Toldforholdene, altsaa de toldbeskyttede Industrier, er givet, og for dem vil altsaa denne Bortfalden ikke heller kunne faa nogen Betydning i Forhold til det, man den Gang ellers tog fra dem. Men der er andre Virksomheder her i Landet, navnlig ubeskyttede, for hvem Vedtagelsen af dette Forslag faar en ret stor Betydning. Det er saaledes oplyst af kompetente Mænd, saa vidt jeg husker Industriraadet i København, at Glasværker, Cementfabrikker og Teglværker aarlig forbruge 350,000 Tons, svarende til en Toldafgift efter den nuværende Toldlov af 105,000 Kr., og de have i Henhold til Lovens Ord med fuld Føje kunnet gøre Regning paa og have sikkert ogsaa gjort Regning paa at spare dette Beløb, naar vi naaede den 1. Januar 1913. Det er oplyst, at Københavns Kommune ved denne Anmærkning vilde komme til at lide et Tab paa 100,000 Kr. aarlig, andre Kommuner ville ligeledes komme til at lide noget derunder, og Landbrugsmejerier og Skibsfarten berøres ogsaa af Ændringen. Der er virkelig realiteter noget at overveje i denne Sag. Den højtærede Finansminister har selv betonet, at det i 1908 just drejede sig om at tilvejebringe sikker Jordbund for Industrien til at bevæge sig paa, men det forekommer mig, at lige saa rigtigt *det* var, som den højtærede Finansminister den Gang sagde, at vi maatte have Toldloven, fordi det var vigtigt for Industrien at kunne arbejde paa sikker Grund, lige saa sikkert er det, at det Forslag, der ligger i Anmærkningen, maa siges realiter at gaa i den modsatte Retning. Om Realiteten, altsaa om man virkelig bør gaa til dette Skridt, vil der kunne blive Meningsforskel, men først og fremmest maa vi forlange at faa Bestemmelsen ud af Finansloven. Landstinget maa virkelig hævde sin Ret til at være med til at forandre Love, som Landstinget selv